

Najčudnejšia vec na zomieraní je, že sa vlastne nič nemení.

Myslím tým, že človek by očakával veľkú zmenu, nie je to tak? Lebo zomieranie, no povedzme si to na rovinu, je pekne dramatická záležitosť. Spieva sa o ňom v piesňach, píšú sa o ňom knihy a točia filmy. Ešte aj nedeľné kreslené rozprávky sú ho plné. No veci sa majú tak, že to vonkoncom nie je také, ako ukazujú v telke.

Ani v najmenšom.

Zoberte si napríklad mňa. Žijem a to dokazuje, že smrť sa od života naozaj až tak nelíši. Teda, aspoň spočiatku nie. A prinajmenšom nie je taká zlá, ako by sa človek asi domnieval.

Pravda sa má totiž tak, že v momente, keď som zomrela, som sa cítila v skutočnosti živšia ako kedykoľvek predtým. Dokázala som vyššie vyskočiť, rýchlejšie bežať a dokonca, keď sa mi zachcelo, prechádzať aj cez steny. A to mi mnohé odhalilo.

Tá schopnosť prechádzať cez steny.

Pretože som takú vec nedokázala robiť predtým, zistila som, že niečo ma posunulo vyššie.

Niečo pozoruhodné.

No až dovtedy vyzeralo všetko ako fakt úžasná odbočka z výletu. Akoby sa môj ocko len rozhodol prudko odbočiť, čo nikto z nás neočakával.

V jednom okamihu bral zatáčku na diaľnici, ja som si pritom vyspevovala spolu s ipodom, môj pes Buttercup mal hlavu zloženú v mojom lone, a robila som všetko pre to, aby som si nevšimala svoju panovačnú sestru Ever, ktorá prakticky žila len pre to, aby ma trýznila. A potom viem už iba to, že sme sa ocitli niekde celkom inde.

Už nie na diaľnici, už nie v Oregone. Nejak sme pristáli priamo uprostred krásneho

trblietavého poľa, plného pulzujúcich, mihotavých stromov a kvetov. A keď sa moji rodičia pobrali jednou cestou a moja sestra druhou, zostala som tam len tak stáť a otáčala som vyplášenou hlavou. Premkla ma neistota, za kým sa mám vydať.

Niečo vo mne ma poháňalo: „Prejdi cez most s mamou, ockom a Buttercupom, oni vedia, čo je najlepšie!“

Zatiaľ čo iný hlas vo mne naliehal: „Nebuď taká poslušáčka. Ak Ever zažije niečo mimoriadne a ty to prepasieš, budeš to navždy ľutovať!“

No kým som sa napokon naveľa vybrala za svojou sestrou, bola už preč.

Proste sa vyparila.

Zmizla rovno do toho trblietavého oparu.

Priamo späť na zem.

A tak som tam nakoniec uviazla. Uviazla medzi dvoma svetmi.

Až pokým som nenašla cestu Sem.

Hovoria tomu „Tu“.

A ak ste takí nechápaví a opýtate sa ich, koľko je hodín, odpovedia: „Teraz“.

Pravdepodobne preto, že Tu neexistuje čas, čo znamená, že všetko sa deje jednoducho vtedy, keď sa to deje, čo je vždy práve *Teraz*.

Hádam by sa to dalo vyjadriť tak, že žijem v ríši Tu a Teraz.

Je to zvláštne, no ani sa to Tu príliš nelíši od miesta, kde som žila predtým – od mesta Eugene v Oregone.

Až na to, že Tu nefunguje čas. A že viem chodiť cez steny a pevné predmety.

No okrem toho a faktu, že si dokážem všetko, čo chcem, zhmotniť, napríklad také veci ako domy, autá, oblečenie, dokonca aj zvieratá a pláže, len tým, že si ich predstavím, sa v podstate nič nezmenilo.

Moji rodičia sú Tu tiež. Aj moji starí rodičia. Ešte aj môj žltý labrador Buttercup to sem dotiahol. A hoci by sme mohli žiť kdekoľvek by sme si priali, v akomkoľvek dome, aký si len zaželáme, smiešne na tom je, že moje nové bydlisko je takmer presná replika mojej starej štvrte tam v Oregone.

Všetko je úplne rovnaké, všetko všetučko až po šaty v mojej skrini, ponožky napchané

v zásuvke i plagáty prilepené na stene. Jediná vec sa líši a práve tá ma dosť štve. A to že všetky ostatné domy naokolo sú prázdne. Z veľkej miery preto, že všetci moji vtedajší susedia a priatelia ešte žijú, majú sa dobre a sú stále tam na zemi (no, aspoň nateraz). Ale inak je všetko také, ako si pamätám.

Presne také, aké som si priala.

Želám si len, aby som mala nejakých kamarátov, s ktorými by som sa mohla z toho tešiť.

Ked' som sa dnes ráno zobudila – aha, to je ďalšia vec – pravdepodobne si myslíte, že nepotrebujem spánok, že? Takže, spočiatku som si to myslela aj ja. No ako mi moji rodičia vysvetlili, sme v istom zmysle živší ako kedykoľvek predtým. Sme dielom energie v jej najčistejšej forme. A po dlhom dni tvorenia a zhmotňovania a všeličoho iného, čo sa Tu ľudia rozhodnú robiť, si táto energia vyžaduje čas nečinnosti, trochu si potrebuje zdriemnuť, aby si odpočinula, zotavila sa, skrátka zregenerovala. Ani to sa neodlišuje od života na zemi.

Takže, dnes ráno som sa prebrala na to, že Buttercup pri mne vrtí chvostom a obližuje mi tvár, čo je síce celkom pekný spôsob

prebudenia, no mne to nezabránilo v tom, aby som ho vytisla z postele, pretiahla si prikrývku cez hlavu a obrátila sa mu chrbtom. Privrela som viečka, ako to len šlo, a pokúšala som sa nájsť spôsob, ako sa vrátiť do snov. No Buttercup naďalej kňučal, skučal a drapkal po mne labkou.

A práve keď som ho chcela znovu odsunúť, tak som si spomenula.

Buttercup horí nedočkavosťou namiesto mňa.

Všetci horia nedočkavosťou namiesto mňa.

Od chvíle, čo som sa Tu ocitla, som bola dosť zaneprázdnená tým, že som si zvykala na nový život, že som sa tu znovu stretla so svojou rodinou a hlavne tým, že som sa snažila pochopiť, ako to Tu chodí. A teraz, keď som sa už udomácnila, prišiel čas môjho prvého dňa v škole (no áno, máme Tu školu – viete, nie je to Tu len vyvaľovanie sa na obláčikoch a brnkanie na harfe). A nakoľko sa všetci tvárili, že sú tým ohromne nadšení, bolo mojou úlohou tváriť sa nadšene tiež.

Dostatočne nadšene na to, aby som zliezla z postele, nachystala sa a dala si čas na

zhmotnenie niečoho super na oblečenie. Aby som tak mohla – mimochodom, podľa slov mojich rodičov – vyraziť na miesto, kde „*stretnem nových priateľov, naučím sa niečo nové a čo nevidieť sa ocitnem znova vo svojom svete, nadväzujúc na ten, ktorý som zanechala tam doma.*“

Nezáležalo na tom, ako veľmi som o tom pochybovala, nezáležalo na tom, že som bola ochotná stavať sa o čokoľvek, že sa nič z toho nemá šancu splniť. Len som sa usmievala a nechala sa viesť. Chcela som, aby si mysleli, že som v tej chvíli rovnako nedočkavá, ako boli očividne oni.

Nechcela som, aby sa dozvedeli, ako veľmi sa mi cnie po starom živote tam doma. Cnelo sa mi tak, že som to pocítovala ako neustávajúcu bolesť v hrudi. A bola som si nabetón istá, že táto škola, bez ohľadu na to, ako ju ospevovali, sa nemôže rovnať tej, ktorú som opustila.

Takže po rýchlych raňajkách s mamou a oc-
kom (nie, v skutočnosti nepotrebuje nič
jesť, no vzdali by ste sa chuti cereálií s farebnými
cukríkmi, keby ste nemuseli?) som sa vyda-
la na cestu. Najprv som mala na sebe typickú

uniformu súkromnej školy, bielu blúzku, plisovanú sukňu, modrý sveter, biele ponožky a slušácke topánky, lebo som vždy chcela chodiť do takej školy, ktorá to vyžaduje. Na polceste som si to však rozmyslela a vymenila som ich za napasované džínsy, balerínky a mäkkú, chlpatú vestu prehodenú cez biele tielko so znakom mojej obľúbenej kapely.

Vážne, zhmotňovanie je jednoduché, teda aspoň Tu to funguje. Len si na niečo pomyslite, na čokoľvek chcete, v hlave sa vám vytvorí zreteľný obraz a – pozrimeže – máte to, len tak.

No proste takto som šla ďalej a striedala som tie dve oblečenia, tam a späť, tam a späť. Urobila som dva kroky dopredu ako dievča zo súkromnej školy a ďalšie dva nahodená ako super štýlová dvanásťročná kočka. Rátala som s tým, že v tom budem pokračovať, až kým sa nepriblížim ku školskému areálu, pričom som vedela, že oblečenie môžem ešte stále zmeniť v momente, keď sa ukáže, že to nebola tá správna voľba.

A vtom som *to* pri ceste zazrela.

Premietáciu sálu.

Miesto, pred ktorým ma rodičia vystríhali.

Trvali na tom, že by mi neprinieslo nič dobré. Že by mi len poplietlo hlavu práve v čase, keď mám zamerať svoju energiu na to, aby som sa rozhýbala, usadila a uznala fakt, že či sa mi to páči, alebo nie, som teraz oficiálny obyvateľ riše Tu a Teraz. Tvrдили, že je najvyšší čas, aby som sa obrátila chrbtom k svojmu starému životu a sústredila sa na prijatie svojho života po živote.

„Na zemi si už otáľala dosť dlho,“ podotkol ocko a hodil na mňa svoj zvyčajný súcitný, avšak starostlivý pohľad. Zatiaľ čo mama sa len prizerala, oči prižmúrené, ruky prekrížené, a nedala sa ani na sekundu oklamať mojím dobiedzaním vyplývajúcim z čírej zvedavosti. „Tvoja sestra musí prejsť svojou vlastnou lekciou a niečo sa naučiť, musí naplniť svoj vlastný osud a ty doň nemáš čo zasahovať,“ dôvodila a odmietla ustúpiť, dokonca sa ani len nesnažila pozrieť na vec mojimi očami.

Napriek tomu, že ich pohnútky boli dobré, ani zďaleka nepoznali moju sestru tak ako ja. Neuvedomili si, že ma potrebuje spôsobom, ktorý nemajú nikdy šancu pochopiť. Mimočodom, ak je pravda, že čas neexistuje, potom sa

niečo také ako prísť neskoro do školy nemôže stať, no nie? Takže, uznajte, čo najhoršie sa mi môže prihodiť?

Neochvejne rozhodnutá som si spravila malú obchádzku a votrela som sa dovnútra. Pred tým, než som sa zaradila do dlhočizného radu, som chňapla po lístku z automatu. Bola som obkolesená celou tlupou sivovlasých dedkov a babiek, ktorí tu bez prestania viedli tirády o svojich citoch k ich vnúčatám a nevedeli sa už dočkať, kedy ich uvidia, keď konečne na displeji nad našimi hlavami zablikalo moje číslo. Vykročila som priamo do práve uvoľnenej kabínky, zatiahla za sebou záves, usadila sa na tvrdú kovovú stoličku, navolila želanú lokalitu a začala pozorne prezerat' obrazovku, až kým som ju nezazrela.

Ever.

Moju sestru.

Moju blondavú, modrookú, pubertálnu sestru, ktorá sa na mňa neskutočne podobá, až na ten nos. Má veľké šťastie, lebo zdedila po mame perfektne rovný nos, zatiaľ čo ja ho mám po otcovi, no, tak trochu krumpľovitý.

„Nos s charakterom,“ rád hovorieval otec. „Nikde inde taký nenájdeš, nikde na celom svete, jedine na svojej tvári!“ A potom ma zaň vždy zatahal, na čo som sa nedokázala nerozoznať.

No i keď som sa pozerala dosť dlho, nedá sa povedať, že by som toho veľa videla. Prinajmenšom nič významné. Nič také, pri čom by sa mi zastavilo srdce (a, *nie*, moje srdce už naozaj nebije, to je skrátka len rečový zvrät). Videla som však dievča tváriace sa, že sa nič nedeje, zatiaľ čo sa úporne snaží, aby si všetci v jej okolí mysleli, že je celkom normálny človek, žijúci celkom normálnym životom. Pravdou však bolo, a tým som si bola stopercentne istá, že bola čímkoľvek iným, len nie tým, za čo sa vydávala.

Aj tak som sa neprestala dívať. Nevedela som sa ubrániť tomu, aby ma nepremohol znovu ten starý známy pocit.

Ten, pri ktorom akoby sa mi vzdúvalo srdce do takých rozmerov, že som si bola istá, že mi pukne a vyletí cez obrovskú dieru v hrudi.

Ten, pri ktorom mi zostalo horúco a narástla mi v krku hrča, začali ma páliť oči a zachvátila

ma taká túžba a dojatie, že som bola ochotná spraviť čokoľvek, aby som sa mohla vrátiť.

Vrátiť sa na zem.

Vrátiť sa tam, kam som skutočne patrila.

Lebo, pravdupovediac, akokoľvek som sa usilovala tváriť statočne a vzbudiť dojem, že sa celkom dobre prispôbujem a naozaj som na najlepšej ceste k tomu, aby som si zamilovala svoj nový život Tu, nebolo to tak.

Nezvykala som si.

Nič som si Tu nezamilovala.

Absolútne nič.

Vlastne, keby som mala tú možnosť, urobila by som čokoľvek, aby som znovu našla ten most, a prebehla rovno cezeň bez toho, že by som sa čo i len raz obzrela za seba.

Urobila by som čokoľvek pre to, aby som mohla ísť späť domov, do môjho *ozajstného* domova, a aby som mohla znovu žiť spolu so svojou sestrou.

Neuplynulo ani priveľa premietacieho času, aby som pochopila, že Ever sa cíti v mnohom podobne. Nielenže som jej chýbala, no bolo nad slnko jasnejšie, že ma potrebuje rovnako ako ja ju.

To bolo všetko, čo som potrebovala vedieť, aby som sa uistila, že konám správne.

To bolo všetko, čo som potrebovala vidieť, aby som sa necítila ani trochu previnilo, že konám proti vôli rodičov a že som sa votrela do Premietacej sály.

Pravdupovediac, cítila som, že mám na to právo.

Niekedy musí človek konať na vlastnú päsť.

Niekedy musí človek urobiť to, o čom je vnútorne presvedčený, že je správne.